

L'educació i el silenci

Sóc el més petit de la família, inclús ara que tinc vint-i-vuit anys. Però abans — parlo del temps de ma infantesa —, era petit sense aparences de gran. Era petit i m'agradava fer tabola. Recordo, d'aquest temps, una significativa anècdota. Després de sopar, estant al llit esperant el bell somni, al meu germà se li ocorregué fer un estornut. Prou s'havia esforçat per retenir-lo; però com sempre passa en aquestes ocasions, després d'uns segons d'angoixa, sortí com el tap d'una botella de xampany, escampant d'esquitxos el coixí on reposava. Vostè s'imagina la gatzara que s'armà?

L'estornut fou el preludi d'una rialla grossa, sorollosa. Una rialla tan indiscreta no es podia pas tolerar. El meu germà era molt gelós de la seva dignitat pròpia i es vegé obligat a tallar-la en sec. El sistema que feia servir en ocasions com aquestes era sempre de caire radical. Tan radical que, a casa, le deïem « l'anarquista ». Amb una plantofada, enviada in fraganti ben directament, la rialla es convertí en batalla de coixins, cops de puny, crit i gemes.

Els pares, naturalment, intervingueren a l'acte. Jo no sé què passava que sempre intervingien a l'acte. El càstig fou l'epileg d'aquest petit incident. L'incident, res. Però les frases que acompanyaren l'incident, millor dit, el càstig que resolgué l'incident amb les paraules de justificació pronunciades severament per la mare, les recordaré tota la vida: « Heu profanat el silenci de la nit, heu estorbat la pau i el somni de Déu en aquesta habitació ». He de confessar que em vaig sentir impressionat. La mare era i és com totes les mares que conec: molt bona, bona de veritat; però es veu que al silenci de la nit li tenia mania. Ara, de gran, he vist sobradament el per què. Ella sabia el gran poder educatiu que exerceix en nosaltres el silenci de la nit i qualsevol altre silenci. Si permet, li faré participant de les reflexions que a través del temps l'incident esmentat — com li he dit, tan vivament gravat en la seva memòria — m'ha anat proporcionant.

El silenci — diu el novel·lista James — és el cancell d'entrada al temple del nostre jo. Res més cert. Per esdevenir, doncs, nosaltres mateixos, necessitem el silenci com un mitjà forçós.

L'adolescent, el jove « civilitzat » es troba fora de si mateix, com desplaçat. Ortega i Gasset defineix l'home d'aquesta faïso: « Yo soy yo y mi circunstancia ». El jove s'ha dispersat en la seva circumstància, però ha deixat d'ésser ell mateix. Ell no és ell. És la música estrident de la ràdio, el soroll de l'automòbil, la imatge de la pantalla, la lluminària de l'anunci, l'heroi de la novel·la, les paraules de l'amic... És un ésser dispers. Ho és tot i ell no és res. S'ha fixat en això? Es desconeix, ignora la seva vocació, la seva « crida » íntima.

El silenci ens buida la conca de l'ànima. I això no és cap mal. És una propedèutica. És necessari educar, encaminar l'adolescent i el jove en l'amor al silenci. El silenci farà que es trobi a si mateix, que es conegui, que vegi perfectament qui és ell i com Déu l'ha fet i quines possibilitats té — humanes i sobrenaturals — per tal d'esdevenir l'home perfecte segons la imatge i model de Jesucrist. El silenci és necessari per a humanitzar i sobrenaturalitzar el jove i l'adolescent. És l'ascèsis que els pares i educadors li hem de saber fer estimar en tota la seva profunditat.

He vist practicar aquesta ascèsis en un grup de joves « routiers », aprofitant extraordinàriament el silenci tens i llarg de la nit en les marxes nocturnes, en els jocs de fosca, en l'auscultació del bosc, en el descans apagat dessota de les tendes. Molts d'ells han descobert la seva entranyable riquesa i gràcies al silenci han esdevingut novament ells. S'han retrobat. S'han salvat.

Es molt beneficiós deixar-se amagar totes les fibres de l'ànima i del cos per la quietud, la soledat i el silenci. Desapareix ràpidament la superficialitat i la vida guanya en profunditat. El silenci és un gran benefactor. Sobre tot en el nostre segle. Rabin dranath Tagore ens parla repetides vegades, en « Ocells perduts », d'aquest delicat amic i de la seva beneficiosa influència: « La pols de les paraules inútils s'agafa a tu. Renta la teva ànima amb el silenci ».

El silenci — m'ha dit algú — no és cap valor positiu. D'acord. Però ell ens dona un valor positiu d'incalculable riquesa que en Crist Jesús conservarem en aquesta i en l'altra vida: el nostre Jo. Estimem-lo, doncs. Fem-lo estimar degudament. Ensenyem al jove i a l'adolescent a descobrir aquest amic íntim. Haurem fet un gran bé a la societat incipient d'avui, i a la nostra societat — aparentment formada, però en el fons estancada —, li haurem fet el gran bé de dir-li la veritat del nostre dins. = E. P.

El trabajo es:

afirmación de la racionalidad - señorío sobre la creación
camino de la libertad - gimnasia del espíritu

IV Semana de Juventud

Abans d'ahir divendres, dia 11, es celebrà la sessió corresponent del Centre d'Estudis.

Aquesta vegada, per dimissió de Lluís Serra i Monner, fou ponent de torn el Dr. Joan Coll i Calderón, que desenvolupà el tema: « La Cruz Roja. Su fundación en Granollers y su evolución », fent una amplia i brillant exposició de la fundació internacional de la Creu Roja l'any 1864, fins arribar a l'any 1905, que va fundar-se a Granollers, tema que el doctor Coll coneix amb escreix, per ésser un dels més destacats col·laboradors de la benèfica institució.

Després dels comentaris de consuetud, va passar-se a l'elecció de nou Director del Centre, essent designat el senyor Pere Crusellas i Solsona per dotze vots dels quinze que participaren en la votació.

Així mateix foren elegits els senyors Joan Piferrer, Pere Font i J. Valverde, com membres col·laboradors del Centre.

La ponència per al mes de desembre correspon a Esteve Sala i Cortès.

VERNET

Con el sudor de tu rostro

comerás el pan

(Gen. 3, 19)

